

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parnal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaques, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La dreta que puja i l'Espanya que torna

L'espectacular congrés conservador celebrat a Madrid ha servit per fer entrar Aznar i la seua formació política en les travesses pel poder. El Partit Popular no té encara res guanyat, però el PP compta i és tingut en compte. I això és una novetat en el mapa polític de l'estat espanyol, que fins ara vivia una situació anormal. Hi havia un partit socialista, però no pas una alternativa prou sòlida amb possibilitats de rellevar-lo en el poder. Era un dèficit del sistema democràtic, causat per l'estigmatització que arrossegava la dreta per més de quaranta anys de dictadura. Des d'aquest punt de vista, el relleu del PP és un fet positiu.

Posar Aznar a la Moncloa és, ara per ara, una il·lusió dels populars més que no pas una possibilitat real. Però Aznar sí que és vist ara com el dirigent d'un partit consolidat. El PP ha aconseguit superar les seues lluites intestines històriques i crear-se una imatge de credibilitat. Per aconseguir-ho, ha hagut de modernitzar la seua imatge i el seu discurs. Poques reminiscències de vells temps queden avui en el PP. Ja no val la identificació entre conservadors i franquistes. Aznar representa la ruptura generacional amb la vella dreta, és la cara presentable de la dreta moderna, homologada amb els conservadors europeus —que li donen suport—, amb un discurs estrictament democràtic, i amb voluntat de govern.

Al costat de la normalització del PP, hi ha, però, un element a tenir en compte, que podria falsejar les imatges creades les darreres setmanes. Aznar és el que és i pot prometre el que farà gràcies al que no és i no fa avui el govern socialista. En certa manera, aquests dies ho té fàcil. El desgast de l'acció de govern de Felipe González, les denúncies de corrupció, les divisions del PSOE, i la crisi econòmica aplanen el camí dels populars. El discurs d'Aznar d'avui recorda molt el de González del 82: la disjuntiva no està entre dreta i esquerra sinó entre continuïtat i canvi. Centrisme de discurs i de

propostes, perquè el programa d'Aznar, amb algunes excepcions, seria assumible també pel PSOE. La diferència, o l'avantatge d'Aznar, és que ell no governa, de moment.

Però on es toquen també el PSOE i el PP és a l'hora de parlar de les autonomies.

Cap dels dos no té en l'ideari el concepte d'un estat plurinacional. La voluntat d'avançar cap al café per a tots és la norma. I el debat sobre la manera de resoldre l'encaix de les diverses nacions que integren avui l'estat espanyol no solament no s'afronta, sinó que a més, tal com es va veure en el congrés popular, es falseja amb fervoroses

proclames a la unitat d'Espanya. El que inquieta més d'aquest PP renovat és que quan troba les oracions més ostentoses i recull més aplaudiments entre la seua militància és quan parla del seu "projecte nacional". Un projecte que, despullat de les obligacions electoralistes, és l'essència del nacionalisme espanyol. Si el PP vol governar, enlloc de fugir endavant amb discursos abrandats, ha de presentar en el seu programa un projecte d'articulació de l'estat més adequat a la pluralitat nacional existent avui. La proximitat de les eleccions i la possibilitat que els nacionalistes catalans o bascos puguen ser decisius a l'hora de configurar una nova majoria encara han fet ressuscitar més els fantasmes d'allò que ells anomenen eufemísticament "disgregació". I aquest discurs, per un partit que no té una presència gaire homogènia arreu de l'estat —regionalistes i nacionalistes li resten gran part de les seues possibilitats—, és, pel cap baix, un luxe i, possiblement, una actitud suïcida.

